

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **L. H.**, bytem V. 2553/16, B., zastoupený Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. 26989/15/5300-22444-710968, č.j. 26990/15/5300-22444-710968, č.j. 26992/15/5300-22444-710968 a č.j. 27011/15/5300-22444-710968,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. 26989/15/5300-22444-710968, č.j. 26990/15/5300-22444-710968, č.j. 26992/15/5300-22444-710968 a č.j. 27011/15/5300-22444-710968, kterými bylo rozhodnuto o odvoláních žalobce týkajících se doměření daně z přidané hodnoty (dále

jen „DPH“) za zdaňovací období září 2009 až duben 2010, červen 2010, červenec 2010, září 2010 až prosinec 2011.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. 26989/15/5300-22444-710968, byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21.5.2014, č.j. 2344415/14/3004-24804-710061, tak, že se výše žalobci doměřené DPH za zdaňovací období prosinec 2010 mění z částky 140 715 Kč na částku 16 676 Kč a uložené penále podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), z částky 28 143 Kč na částku 3 335 Kč. Podle žalovaného bylo prokázáno naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve výši odůvodňující uvedené snížení doměřené daně, jak vyplynulo z podaných dodatečných daňových přiznání, které žalovaný zohlednil. Ve zbytku bylo rozhodnutí správce daně potvrzeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. 26990/15/5300-22444-710968, byl změněn dodatečný platební výměr správce daně ze dne 21.5.2014, č.j. 2347221/14/3004-24804-710061, tak, že se výše žalobci doměřené DPH za zdaňovací období prosinec 2011 mění z částky 246 123 Kč na částku - 10 365 Kč a dále že se žalobci uložené penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu neukládá. Podle žalovaného bylo prokázáno naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve výši odůvodňující uvedené snížení doměřené daně, jak vyplynulo z podaných dodatečných daňových přiznání, které žalovaný zohlednil. Ve zbytku bylo rozhodnutí správce daně potvrzeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. 26992/15/5300-22444-710968, byl změněn dodatečný platební výměr správce daně ze dne 21.5.2014, č.j. 2345623/14/3004-24804-710061, tak, že se výše doměřené DPH za zdaňovací období březen 2011 mění z částky 105 613 Kč na částku 104 783 Kč. Podle žalovaného bylo prokázáno naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve výši odůvodňující uvedené snížení doměřené daně, jak vyplynulo z podaných dodatečných daňových přiznání, které žalovaný zohlednil. Ve zbytku bylo rozhodnutí správce daně potvrzeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. 27011/15/5300-22444-710968, byla potvrzena níže uvedená rozhodnutí správce daně:

- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2360561/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období září 2009 ve výši 99 885 Kč a uloženo penále ve výši 19 977 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2341055/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2009 ve výši 115 626 Kč a uloženo penále ve výši 23 125 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2341168/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2009 ve výši 125 120 Kč a uloženo penále ve výši 25 024 Kč,

- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2341312/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2009 ve výši 90 514 Kč a uloženo penále ve výši 18 102 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2342323/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období leden 2010 ve výši 108 718 Kč a uloženo penále ve výši 21 743 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2342454/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období únor 2010 ve výši 185 488 Kč a uloženo penále ve výši 37 097 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2343116/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období březen 2010 ve výši 149 555 Kč a uloženo penále ve výši 29 911 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2343268/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období duben 2010 ve výši 130 011 Kč a uloženo penále ve výši 26 002 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2343756/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období červen 2010 ve výši 107 579 Kč a uloženo penále ve výši 21 515 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2343877/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období červenec 2010 ve výši 50 539 Kč a uloženo penále ve výši 10 107 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2343988/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období září 2010 ve výši 136 881 Kč a uloženo penále ve výši 27 376 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2344049/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2010 ve výši 143 465 Kč a uloženo penále ve výši 28 693 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2344125/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2010 ve výši 171 728 Kč a uloženo penále ve výši 34 345 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2344912/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období leden 2011 ve výši 113 376 Kč a uloženo penále ve výši 22 675 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2345254/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období únor 2011 ve výši 119 340 Kč a uloženo penále ve výši 23 868 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2345690/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období duben 2011 ve výši 42 237 Kč a uloženo penále ve výši 8 447 Kč,

- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2345969/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období květen 2011 ve výši 262 582 Kč a uloženo penále ve výši 52 516 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2346065/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období červen 2011 ve výši 199 409 Kč a uloženo penále ve výši 39 881 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2346224/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období červenec 2011 ve výši 179 193 Kč a uloženo penále ve výši 35 838 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2346341/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období srpen 2011 ve výši 141 749 Kč a uloženo penále ve výši 28 349 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2346451/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období září 2011 ve výši 183 775 Kč a uloženo penále ve výši 36 755 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2346959/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2011 ve výši 121 321 Kč a uloženo penále ve výši 24 264 Kč,
- dodatečný platební výměr ze dne 21.5.2014, č.j. 2347163/14/3004-24804-710061, kterým byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2011 ve výši 189 981 Kč a uloženo penále ve výši 37 996 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru o neunesení důkazního břemena, aniž by zkoumaly příčinu nekontaktnosti dodavatelů žalobce a nesrovnalostí v jejich výpovědích. Dodavatelé mohli mít podle žalobce zájem na nepravdivé výpovědi z důvodu nepřiznání a neodvedení daně na výstupu. Žalovaný tak klade neurčité výpovědi k žalobcově tíži, přestože nebylo prokázáno, že zboží nebylo dodáno. Podle žalobce opírá žalovaný svoji argumentaci toliko o pochybnosti, domněnky a nesrovnalosti v písemnostech, svědeckých výpovědích a nekontaktnost dodavatelů. Podle žalobce tudíž žalovaný nedostál své zákonné povinnosti prokázat, že žalobcem tvrzené skutečnosti nenastaly či alespoň nastat nemohly.

Žalobce namítá, že žalovaný neshledal průkazným žádný ze žalobcem předložených důkazních prostředků včetně svědeckých výpovědí s výjimkou těch, které žalobcovo tvrzení nepotvrdily. Žalovaný přitom tvrzení učiněná ve výpovědích pouze zpochybnil, nicméně nezkoumal žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by tvrzení žalobce mohl vyvrátit. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že není pochyb o fyzické existenci jeho dodavatelů; pokud tito dodavatelé zboží nepřiznali a neodvedli daň, nelze z této skutečnosti dovodit závěr o neunesení důkazního břemena.

Žalobce dále namítá, že mu byla stanovena daňová povinnost dokazováním, přestože u něj byla zpochybněna převážná část účetnictví a v důsledku toho neuznány nároky na odpočet DPH. Žalobce uvádí, že v daném případě si svědci v rámci výpovědí na nejpodstatnější skutečnosti o deklarovaném plnění nepamatovali či vypovídali odlišně, přičemž žalovaný předložené listiny neosvědčil za důkazy k prokázání nároku na odpočet DPH na vstupu u pořízeného zboží. Správní orgány tedy žalobci vyloučily nárok na odpočet DPH na vstupu u pořízeného zboží, přestože žalobce musel toto zboží používat k uskutečnění zdanitelných plnění s vykazováním DPH na výstupu, přičemž uskutečněná zdanitelná plnění s DPH na výstupu mu byla ponechána. V takovém případě tedy měla být stanovena daň podle pomůcek.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, přičemž odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že nezaložil svoji úvahu pouze na nekontaktnosti dodavatelů, a nesouhlasí s tvrzením, že důvodem pro neunesení důkazního břemena žalobcem byla skutečnost, že žalobcovi dodavatelé zboží nepřiznali a neodvedli daň.

Co se týká námítky, že žalovaný vyloučil pouze nárok na odpočet daně na vstupu u pořízeného zboží, avšak uskutečněná zdanitelná plnění s DPH na výstupu ponechal, žalovaný odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2013, č.j. 9 Afs 34/2012-46; žalovaný dodává, že neměl v případě žalobce pochybnosti o výši daně na výstupu, když pochybnosti směřovaly k použití šetřených přijatých zdanitelných plnění v rámci uskutečnění ekonomické činnosti žalobce ve vztahu k nárokovanému odpočtu daně. Co se týká námítky, že daň měla být stanovena podle pomůcek, žalovaný uvádí, že žalobcem uváděná judikatura týkající se stanovení daně dle pomůcek se na danou věc nevztahuje.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Podstatou sporu je otázka, zda správce daně a žalovaný prokázali skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcem předložených

daňových dokladů, a v návaznosti na to posouzení, zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Žalovaný dospěl k závěru, že v případě dodávek od RAGDOLL s.r.o., SLER, s.r.o., DASTOM, s.r.o. a Trenholm s.r.o. ve zdaňovacích obdobích září 2009 až duben 2010, červen 2010, červenec 2010, září 2010 až prosinec 2011 žalobce neprokázal realizaci transakcí dle předložených dokladů, resp. skutečnost, že přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Jednalo se o plnění související s opravami vozidel, zejména nákupy náhradních dílů, autopříslušenství, agregátů, pořízením dlouhodobého majetku a dalšího zboží a služeb.

Princip DPH je postaven na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím plátce daně. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. ZDPH však za určitých podmínek dává možnost plátcí daně tuto daň ze státního rozpočtu, do něj odvedenou jinými plátcí, získat zpět, a to formou odpočtu daně. Plátce má nárok na odpočet daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, pokud toto plnění použije v rámci své ekonomické činnosti. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek (§ 72 a § 73 ZDPH). Plátce, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. „...nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká tehdy, pokud plátce použije přijaté zdanitelné plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti za splnění dalších zákonem vymezených podmínek (§ 72 a následující zákona o dani z přidané hodnoty). Daňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci - tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 Afs 10/2010-71).

Pokud jde o dodavatele žalobce RAGDOLL s.r.o., v rámci dožádání správce daně zjistil, že tato společnost nereagovala na výzvu místně příslušného správce daně k provedení místního šetření a k jednání za ni se ke správci daně nikdo nedostavil. Místně příslušný správce daně zjistil, že tato společnost ve svém sídle nemá personální ani materiální zázemí a že v něm neuskutečňuje žádnou činnost, nemá zaměstnance a nevlastní ani žádnou nemovitost. Tato společnost dále za rok 2009 podala neúplné daňové přiznání k dani z příjmů a za roky 2010 a 2011 toto přiznání nepodala vůbec, přičemž co se týká DPH, na něj nepodávala přiznání od února 2011 a od poloviny roku 2010 společnost nehradila vlastní vykázanou daňovou povinnost. Dále bylo zjištěno,

že bankovní účet této společnosti, na který byly provedeny platby za údajné dodání zboží žalobci, příslušný správce daně neznal, neboť tato společnost v minulosti používala a správci daně nahlásila účet jiný.

Prvostupňový správce daně dále provedl výslech J. D., který byl jednatelem RAGDOLL s.r.o. v době, kdy se deklarované dodávky měly realizovat. J. D. potvrdil realizaci obchodních transakcí se žalobcem, nicméně nic bližšího k nim nesdělil. Tento svědek neznal ani neuvedl žádné dodavatele zboží, které měl následně dodat žalobci, ani neuvedl jakýkoli kontakt na své dodavatele, přestože deklaroval dodání zboží za rok 2009 ve výši přibližně 4,4 milionu Kč, stejně jako v roce 2010. Svědek neznal ani technickou specifikaci dodávaných kontejnerů 20“EEC+EL, přestože byly předmětem transakce za cenu ve výši 186 592 Kč. Dále svědek uvedl, že účet 35-5501710257/0100, jenž užíval pro platební styk se žalobcem, používal i pro platební styk s místně příslušným správcem daně, ovšem v rámci odpovědi na dožádání místně příslušný správce daně tuto skutečnost vyvrátil.

Co se týká dodavatele SLER, s.r.o., na základě dožádání bylo zjištěno, že jednatel této společnosti M. S. uskutečnění obchodních transakcí potvrdil, nicméně k nim nedoložil žádné přijaté doklady ani jejich soupis či jiný doklad, na základě kterých měl tento dodavatel zboží nakoupit a následně prodat žalobci. K výzvě místně příslušného správce daně č.j. 271829/12/290934706924 M. S. uvedl, že tyto doklady doloží dodatečně, neboť se nacházejí u auditorů. Žádné přijaté doklady ani evidence přijatých dokladů pro účely DPH však již nedoručil.

Prvostupňový správce daně dále zjistil, že M. S. je též jednatelem TRICON CZ s.r.o., která měla žalobci dodávat obdobné zboží, přičemž u těchto dodávek vyvstaly správci daně stejné pochybnosti; tyto dodávky však nebyly předmětem kontroly z důvodu prekluze lhůty pro dodatečné doměření daně, neboť zdanitelným plněním zasahovaly do zdaňovacího období červenec 2009.

Pokud jde o dodavatele DASTOM, s.r.o., místně příslušný správce daně v rámci odpovědi na dožádání uvedl, že předmětné obchodní případy se nepodařilo prověřit. Jednatel této společnosti T. K. poté, co místně příslušný správce daně zahájil prošetření dožádaných případů, převedl obchodní podíl v této společnosti na společnost Skarit Investment Corporation, a.s., které údajně předal kompletní účetnictví. Z jednání se správcem daně se jednatel opakovaně omlouval ze zdravotních důvodů. Sídlo této společnosti bylo v době uskutečnění obchodních případů shodné se sídlem RAGDOLL s.r.o.

Ohledně DASTOM s.r.o. bylo dále zjištěno, že za období roku 2010 vykázala v daňovém přiznání výrazně nižší obrát, než byly částky, které fakturovala žalobci v rozhodném období, nadto vystavené faktury za rok 2010 postihovaly toliko období čtyř měsíců roku 2010. Od srpna roku 2011 DASTOM s.r.o. nepodávala přiznání k DPH a ke dni 20.11.2012 jí byla zrušena registrace k DPH. T. K. na jednání dne 31.10.2012 (protokol č.j. 130741/12/283931708029) potvrdil spolupráci se žalobcem v oblasti dodání náhradních dílů a příslušenství. Také potvrdil vystavení a podepsání faktur, jakož i skutečnost, že obchodní případy byly sjednávány ústně. Na další dotazy ohledně svého dodavatele náhradních dílů, specifikace dodavatele montáží, doložení

kontaktu na ně, uvedení svých odběratelů (kromě žalobce), důvodu vystavení dvou rozdílných faktur ve stejný den, doložení dokladů o dopravě, výši marže, zprostředkovatele svých zakázek a výše provize zprostředkovatelů však nesdělil nic konkrétního, co by bylo možné ověřit. T. K. uvedl, že k dopravě autopříslušenství pro žalobce používal vlastní automobil, nicméně jak správce daně zjistil, tento automobil nezaregistroval k silniční dani a daň neodvedl. T. K. si dále nepamatoval, kdo mu zpracoval podklady pro převod obchodního podílu, a nevysvětlil, proč místně příslušnému správci daně nesdělil informaci o plánovaném převodu společnosti, přestože byl se správcem daně v kontaktu v době převodu DASTOM s.r.o. (dne 4.6.2012 a dne 12.6.2012).

Správce daně následně v rámci dožádání požádal místně příslušného správce daně Skarit Investment Corporation, a.s., aby prověřil z účetnictví DASTOM s.r.o. uskutečnění předmětných obchodních případů. Skarit Investment Corporation a.s. však zůstala vůči správci daně nekontaktní, písemnosti jí byly doručovány uplynutím lhůty, v přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 uvedla nulové hodnoty obratu, za rok 2011 přiznání k dani z příjmů nepodala a na výzvu k podání přiznání nereagovala. Tato společnost nebyla registrována k DPH a na adrese jejího sídla bylo registrováno 150 subjektů.

Co se týká dodavatele Trenholm, s.r.o., z výsledků dožádání vyplynulo, že v době, kdy tuto společnost zastupovala Ing. M. R., která byla též zmocněným zástupcem žalobce, byli dodavateli této společnosti SEVA GROUP, s.r.o. a JARKO s.r.o. Pokud jde o JARKO s.r.o., tak k této společnosti z dožádání vyplynulo, že její generální zástupce J. V. byl od roku 2012 ve výkonu trestu odnětí svobody. Dále bylo zjištěno, že za první čtvrtletí roku 2011 bylo u této společnosti vedeno vytýkácí řízení na DPH, kdy nebyl uznán odpočet DPH. Co se týká SEVA GROUP, s.r.o., místně příslušný správce daně v rámci odpovědi na dožádání sdělil, že společnost na adrese svého sídla nesídlí a žádnou činnost neprovozuje, v sídle se nachází business centrum poskytující služby několika desítkám subjektů a společnosti byl na této adrese zrušen nájemní vztah z důvodu neplnění povinností a neplacení nájemného. Tato společnost je od října 2011 nekontaktní, se správcem daně nekomunikuje a nereaguje na výzvy a v období prošetřovaných případů byl u ní zahájen postup k odstranění pochybností na DPH, přičemž byl u této společnosti zjištěn vysoký daňový dluh.

Správce daně s ohledem na výše uvedené dospěl k pochybnostem o tom, zda se dodávky od deklarovaných dodavatelů uskutečnily tak, jak vyplývá ze žalobcem předložených formálních dokladů, zda vůbec byly realizovány, a proto žalobce výzvou ze dne 20.12.2012, č.j. 146930/12/283931708029, vyzval mj. k prokázání skutečností, které uvedl do daňových přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2009 až prosinec 2011 a které jsou potřebné pro správné stanovení daňové povinnosti, přičemž specifikoval jednotlivé skutečnosti, které by měly být takto prokázány, případně též jakými prostředky má žalobce prokázat oprávněnost nároku na odpočet daně.

Žalobce se k výzvě správce daně vyjádřil tak, že ve všech případech předložil daňové doklady, že majetek byl zařazen do obchodního majetku a následně odepisován, že na pořízené náhradní díly jsou dodací listy, doklady

o úhradách, evidence pro daňové účely, příjemky na sklad, výdejky ze skladu a zakázkové listy. Odkázal na výpovědi jednatelů předmětných společností, kteří potvrdili vystavení dokladů a předání zboží. Žalobce dále uvedl, že ke dni 31.12.2009, 31.12.2010 a 31.12.2011 nebyl ve skladové evidenci zjištěn žádný inventarizační rozdíl.

Správce daně zjištěný skutkový stav a vyjádření žalobce vyhodnotil ve zprávě o daňové kontrole (zpráva o daňové kontrole č.j. 673322/14/3006-05402-708029) tak, že žalobce i přes opakované výzvy v průběhu v daňové kontroly k doložení zápisů o skutečném stavu zásob, majetku a závazků a evidenci hmotného majetku k poslednímu dni zdaňovacího období tyto zápisy nedoložil, neboť nepředložil žádné zápisy o tom, co s čím porovnával, ani konečné součty. Pokud žalobce ke kontrolovaným obdobím doložil pouze „Stav skladu k 31.12.2009 až 2011“, tyto listiny neobsahovaly mezisoučty stránek, konečný součet ani identifikaci subjektu. Jestliže tedy žalobce tvrdil, že nezjistil žádný inventarizační rozdíl, dle správce daně není tato skutečnost pravděpodobná, neboť žalobce mimo kusového zboží nakupoval pro účely autodopravy průběžně též naftu, oleje a další kapaliny nutné k autoprovozu, které byly postupně čerpány do jednotlivých automobilů dle potřeby; při provozním oběhu těchto kapalin dochází ke ztrátám, jak bylo zjištěno a zachyceno též při místním šetření dne 3.8.2012. Správce daně dále poukázal na skutečnost, že žalobce neprováděl kontrolu ani zápisy o skutečném stavu zásob pohonných hmot k poslednímu dni zdaňovacího období, nebyly vyhotoveny zápisy o tom, jak byl o zjištěné rozdíly upraven základ daně a že byla prováděna toliko dokladová inventura.

Žalobce dále spolu s vyjádřením předložil příjemky, výdejky a záznamy o opravách automobilů, které měly prokazovat oběh zboží a prováděné opravy a fyzické uskutečnění případů.

Správce daně k tomu uvedl, že tyto důkazní prostředky uskutečnění případů neprokázaly. Přes opakované žádosti správce daně v průběhu kontroly, žalobce doložil skladovou evidenci toliko k případům, které správce daně výslovně požadoval ve výzvě. Obdobné listiny nedoložil ve vazbě k jiným dodavatelům a automobilům či majetku. Správce daně dospěl ve zprávě o daňové kontrole k závěru, že žalobce evidenci nevedl průběžně a zpracoval ji dodatečně, čemuž nasvědčuje i to, že předmětné listiny žalobce doručil čtyři měsíce po doručení výzvy a že evidenci dokládal postupně. Pochybnosti o věrohodnosti doložených listin správce daně vyvodil též z toho, že dodatečně doložené listiny nejevily známky jakéhokoli opotřebení. Jestliže žalobce při jednání dne 3.8.2012 (protokol č.j. 116946/12/283931708029) uvedl, že v případě závady na automobilu dojde ke koupi a namontování příslušného dílu, o čemž se nevede evidence s tím, že běžné náhradní díly (např. filtry oleje) na běžnou údržbu jsou skladem a evidují se, z tohoto sdělení vyplývá, že evidence na opravy (mimo běžné údržby) vedena nebyla.

Co se týká doložené příjemky na sklad ze dne 17.11.2009, již žalobce prokazoval nákup motoru do vozidla MAN na sklad, tato součástka měla být vydána výdejkou dne 20.11.2009 ze skladu a podle zakázkového listu dne 20.11.2009 až 25.11.2009 měla být vyměněna. Dne 9.12.2009 byla dále dle doložené výdejky a

zakázkového listu vyměněna spojková sada. Správci daně vznikly pochybnosti o důvodnosti či pravdivosti této opravy (výměna spojkové sady), a to s ohledem na skutečnost, že spojka je součástí motoru, přičemž vozidlo dle knihy jízd po výměně motoru do výměny spojky najelo pouze 2 400 km. Obdobně žalobce deklaroval dne 14.12.2009 výdejkou a zakázkovým listem výměnu termostatu a vodního čerpadla, jež jsou taktéž součástí motoru, a to po necelých 3 000 kilometrech provozu. Také co se týká deklarované výměny nápravy tohoto vozidla, příjemkou bylo deklarováno její přijetí na sklad dne 14.10.2009 a tentýž den byla výdejkou vyskladněna. Dle správce daně nelze považovat za logické, aby žalobce nakoupil nápravu již 14.10.2009, avšak dle knihy jízd bylo vozidlo ve dne 14., 15., 18. a 19.10.2009 stále v provozu a najelo přes 1 000 km; nadto příjem zakázky do opravy byl deklarován až dne 31.10.2009.

Dále namátkovou kontrolou doložených dokladů správce daně zjistil, že v případě vozidla IVECO RZ „X“ žalobce příjemkou ze dne 29.3.2010 deklaroval nákup čerpadla na sklad a výdejkou ze dne 2.4.2010 vydání ze skladu, přičemž tato součástka měla být ve dnech 3. až 5.4.2010 na daném vozidle vyměněna; dle doložené příjemky však měla být dne 4.6.2010 pořízena totožná součástka, se stejným katalogovým číslem, a dne 5.6.2010 měla být dle zakázkového listu a výdejky opět vyměněna. Správci daně vznikly pochybnosti o důvodnosti této opravy a opakované výměny, neboť předmětná součástka má v běžném provozu životnost několik desítek tisíc kilometrů.

Dále k opravě vozidla MAN RZ „X“ žalobce doložil příjemku na sklad, výdejkou ze skladu a zakázkový list, přičemž ve vyjádření k výzvě uvedl, že opravy byly prováděny v jeho prostorách a jeho pracovníky; příjemkou na sklad deklaroval dne 22.1.2010 převzetí materiálu a služeb, výdejkou ze dne 22.1.2010 pak výdej shodného materiálu a služeb ze skladu. Jestliže je příjem zakázky zakázkovým listem deklarován dne 5.1.2010, přičemž se má jednat toliko o přepouzdrění a frézování ramena v délce 28 hodin opravy, vznikly správci daně pochybnosti o tom, co bylo na automobilu od 5.1.2010 opravováno, když materiál a služby byly vydány ze skladu až 22.1.2010.

Správce daně dále zjistil, že podle faktury i.č. 79/10 měl žalobce nakoupit služby od RAGDOLL s.r.o., avšak zároveň žalobce deklaroval v rámci svého vyjádření a též pomocí příjemky a výdejky, že oprava byla provedena v jeho prostorách a jeho pracovníky.

Správce daně dále namátkově zkontroloval dodatečně doložené příjemky, výdejky a záznamy o provedených opravách za rok 2011. U automobilu RZ „X“ deklaroval žalobce výdejkou ze dne 6.3.2011 a zakázkovým listem ze dne 5.3.2011 výměnu turbodmychadla, přičemž stejnou součástku řešil dle zakázkového listu a výdejky výměnou dne 17.9.2011. Dále u tohoto vozidla žalobce deklaroval výdejkou ze dne 6.3.2011 a zakázkovým listem ze dne 5.3.2011 výměnu alternátoru, přičemž stejný alternátor byl dle zakázkového listu a výdejky ze skladu měněn následně již dne 16.4.2011. Dále žalobce výdejkou a zakázkovým listem z 14.5.2011 deklaroval u tohoto vozu výměnu převodovky, přičemž stejný díl měl být měněn na základě listu a výdejky následně již dne 3.6.2011.

Dále u vozidla RZ „X“ žalobce deklaroval výdejkou a zakázkovým listem ze dne 26.11.2011 výměnu alternátoru, přičemž stejná součástka byla dle listu a výdejky měněna následně již dne 17.12.2011. Dále k vozidlu RZ „X“ žalobce deklaroval výdejkou a zakázkovým listem ze dne 26.2.2011 výměnu spojky, přičemž stejnou součástku dle listu a výdejky měnil již dne 17.6.2011. K automobilu RZ „X“ žalobce deklaroval výdejkou a zakázkovým listem ze dne 16.5.2011 výměnu alternátoru, přičemž stejnou součástku měnil dle listu a výdejky následně již dne 17.6.2011. Dále k automobilu RZ „X“ žalobce deklaroval výdejkou a zakázkovým listem ze dne 1.7.2011 výměnu elektrické centrály, přičemž stejná součástka měla být měněna následně dle listu a výdejky ze dne 23.7.2011.

Správce daně dále ve zprávě o daňové kontrole upozornil na skutečnost, že žalobce prováděl nákladné a opakované opravy náhradních dílu se zárukou dva roky, nicméně neuplatnil u žádného z dodavatelů náhradu škody či reklamaci. K výzvě správce daně, aby žalobce doložil, jak bylo naloženo se všemi vyměněnými součástkami, žalobce toliko uvedl, že byly vyřazeny a zlikvidovány a že jakákoli evidence vyřazeného či zlikvidovaného materiálu je nad rámec povinných evidencí.

Co se týká pořízení haly dle faktury č. 766/11 ze dne 27.12.2011 od Trenholm, s.r.o., žalobce v reakci na výzvu k prokázání a doložení toho, zda toto dodání bylo fyzicky realizováno subjektem na uvedeném dokladu, kromě předmětné faktury doložil dále kartu hmotného majetku, dokumentaci předmětné haly a sdělil místo uložení haly. K výzvě správce daně dále odkázal na odpověď dožádaného správce daně (Finanční úřad Brno I) č.j. 129762/12 a na protokol č.j. 391145/12/288934710969 ve věci jednání dožádaného správce daně se zástupcem Trenholm, s.r.o. Ze zprávy o daňové kontrole k tomu vyplynulo, že předmětný protokol obsahuje toliko tvrzení zástupce dodavatele Ing. M. R. o tom, že všechny faktury tato společnost vystavila a že dodání potvrzují též dodací listy. Správce daně k tomu dále uvedl, že Ing. M. R. jako zástupce Trenholm, s.r.o. nemohla nebo nemusela znát detaily případů, pokud sama nebyla celé chronologii případů fyzicky vždy přítomna, současně skutečnosti, které uvedla do protokolu, jsou obecné a nekonkrétní, neprokazují ničeho a toliko kopírují skutečnosti z účetnictví. Správce daně dále uvedl, že žalobce, přestože k tomu byl vyzván, nedoložil doklady o úhradách haly, pouze uvedl, že výpisy z bankovního účtu budou správci daně doloženy v rámci dalšího jednání, dále ani neuvedl odkaz na konkrétní listiny a na zápisy v knihách daňové evidence. Správce daně dále zjistil, že žalobce již jednu halu pořízenou v roce 2008 od společnosti RAGDOLL s.r.o. vlastní, přičemž doposud nebylo zahájeno užívání této haly, a dále vlastní ve stadiu dokončení velkou dílnu v Bílovicích, kterou doposud nevyužívá. To vše zpochybňuje důvodnost pořízení další nové haly.

Správce daně s ohledem na uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žalobce ani po výzvě neprokázal plnění dle doložených dokladů (doklady uvedené na str. 76 až 80 zprávy o daňové kontrole), u nichž uplatnil nárok na odpočet daně a nevyvrátil pochybnosti správce daně, že k uskutečnění obchodních případů došlo tak, jak bylo na dokladech deklarováno.

Žalovaný v průběhu odvolacího řízení vyhověl důkazním návrhům žalobce a provedl výsledkům jím navržených svědků – T. T., J. V. a M. Z. J. V. (protokol o výsledku č.j. 3590489/14/3006-05402-708029 ze dne 23.9.2014) uvedl, že u žalobce pracoval od roku 2004 do poloviny roku 2013 a že jezdil především s vozidlem IVECO RZ „X“, které bylo starší, bylo přetěžováno a vyskytovaly se na něm časté poruchy týkající se brzd a čepů řízení a několikrát upadla spojovací tyč řízení. Josef Vlach uvedl, že ve vozidle byla namontována nová převodovka, přičemž necelý měsíc poté, dne 3.6.2011, byla poškozena při nesprávném postupu při odtahu vozidla.

Svědék T. T. (protokol č.j. 3600531/14/3006-05402-708029 ze dne 24.9.2014), který byl v letech 2009 až 2011 zaměstnán u žalobce jako mechanik – opravář, uvedl, že vozidla žalobce byla ve špatném stavu, řidiči hlásili závady na vozidlech telefonicky v průběhu dne nebo při dojezdu, přičemž nové díly se objednávaly především od „RAGDOLL“, „TRICON“ a „SLER“ a možná též „INTERCARS“ a „Elit“. Co se týká oprav vozidla RZ „X“, T. T. uvedl, že po demontáži převodové skříně žalobce objednal náhradní díly a po jejich výměně bylo vozidlo provozováno dále. Svědek potvrdil poruchu převodovky vozidla RZ „X“ z důvodu nesprávného postupu při odtahu vozidla dne 3.6.2011, nevěděl však, od koho byla objednána nová převodovka. Dále k vozidlu MAN uvedl, že jezdilo v lese pro štěpku pro BIOSPAL s.r.o., přičemž na vozidle byl vyměněn motor a několikrát též brzdové válce.

Svědék M. Z. (protokol č.j. 3601077/14/3006-05402-708029 ze dne 24.9.2014) uvedl, že byl u žalobce zaměstnán v letech 2009 až 2011 jako řidič. K provozu vozidla IVECO RZ „X“ uvedl, že vozidlo bylo přetěžováno a že u něj probíhaly časté opravy, a potvrdil, že v průběhu roku 2009 byl na vozidle dvakrát vyměněn motor. U oprav vozidla nebyl přítomen a ničeho bližšího o nich nesdělil.

Dne 19.9.2014 proběhlo ústní jednání se žalobcem (protokol č.j. 3569256/14/3006-05402-708029), který uvedl, že automobilem MAN RZ „X“ jezdil především sám, vozidlo sloužilo v náročném provozu při realizaci zakázek pro společnost BIOSPAL. Při provozu došlo k poškození motoru, běžné bylo dále poškození světel, nárazníků, zrcátek a dalších dílů. Jestliže žalobce v průběhu daňového řízení tvrdil neexistenci evidence dílů, kterou však následně postupně na základě výzvy správce daně dokládal, zástupkyně žalobce (Ing. M. R.) k tomu sdělila, že žalobce nemá ekonomické vzdělání a příliš nezná oblast účetnictví a skladové evidence, neexistenci evidence tak vztahoval především k drobnému spotřebnímu materiálu. Dále uvedla, že v rámci daňové kontroly zastupovala žalobce Ing. N., se kterou žalobce rozvázal profesní vztahy v červenci 2013 po zjištění závažných pochybení z její strany.

Žalovaný k výše uvedenému v napadených rozhodnutích uvedl, že samotná skutečnost, že žalobce opakovaně žádal o prodloužení lhůty k reakci na výzvu správce daně, vypovídá o tom, že žalobce potřebné důkazní prostředky neměl a teprve si je obstarával. Žalovaný souhlasil s prvostupňovým správcem daně, že ani dodatečně doložené důkazní prostředky uskutečnění obchodních případů neprokázaly. Věrohodnost zakázkových listů, které měly prokazovat použití nakoupeného zboží, byla vyvrácena svědeckou výpovědí T. T., který v rámci svědecké výpovědi sdělil, že

zakázkové listy podepisoval buď on nebo žalobce a že každý mají jiný styl písma; žalovaný v této souvislosti upozornil, že na žalobcem doložených zakázkových listech podpisy chybí. Podle žalovaného žalobce nepředložil nic, co by potvrdilo jeho tvrzení, že poškozené vyměněné díly zlikvidoval. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nepředložil žádný reklamační list, který by dokresloval důvody pro žalobcem deklarované časté výměny a opravy náhradních dílů z důvodu jejich špatné kvality, což vzbuzuje pochybnosti o důvodnosti těchto oprav. Žalovaný upozornil také na to, že v případě nákupů na základě faktury i.č. 79/10 od RAGDOLL s.r.o. měl žalobce nakoupené plnění naskladnit a vyskladnit, avšak zároveň deklaroval příjemkou a výdejkou, že oprava byla provedena v jeho prostorách a jeho pracovníky.

Žalovaný dále uvedl, že svědecké výpovědi J. V. a T. T. vypovídají pouze o jediné nahodilé opravě auta a o tom, že žalobce věděl, kde koupí náhradní díl, což je ovšem v rozporu s příjemkou dokládající, že náhradní díl (převodovka) byla na sklad již dávno přijata.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem předložené důkazní prostředky jsou v rozporu s výpověďmi svědků a že ani provedené svědecké výpovědi na pochybnostech správce daně a žalovaného nic nezměnily. Nebylo tak prokázáno, že náhradní díly byly pořízeny od dodavatelů uvedených na předložených dokladech a že byly použity v rámci ekonomických činností žalobce tak, jak žalobce deklaruje dle předložených zakázkových listů, příjemek a výdejků ze skladu.

Žalovaný dále odmítl žalobcem navrhované místní šetření v místě složení haly a opravy, neboť podle žalovaného by to nemohlo prokázat využití haly k ekonomickým činnostem žalobce. Podle žalovaného by podle předložené faktury o nákupu haly nebylo možné ani zkontrolovat výrobní čísla uvedená na dílech haly a jejich jmenný seznam uvedený na daňovém dokladu vystaveném dodavatelem, když předložené související daňové doklady žádná výrobní čísla neobsahují a nebyl ani předložen dodací list, který by nesl jednoznačnou identifikaci haly. Pokud jde o žalobcem předloženou výkresovou dokumentaci, ta sama o sobě nedokládá, že hala slouží k uskutečňování ekonomické činnosti za situace, kdy je hala stále uložena. Žalovaný konečně uzavřel, že žalobce nedoložil ani doklady o úhradě pořízené haly, přestože k tomu byl vyzván.

S ohledem na výše uvedené zdejší soud nesouhlasí se žalobní námitkou, že žalovaný, resp. správce daně nedostal své zákonné povinnosti, když neprokázal, že skutečnosti žalobcem tvrzené nenastaly nebo alespoň nastat nemohly. Je ustáleně judikováno, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamena, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt.

Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

V daném případě správce daně, resp. žalovaný prokázali relevantní pochybnosti o tom, že se konkrétní obchodní případy uskutečnily tak, jak prostřednictvím dokladů předestřel žalobce. Tyto pochybnosti, jak bylo výše podrobně zrekapitulováno, byly dostatečným způsobem identifikovány, žalobci se je však nepodařilo vyvrátit. Jestliže tedy správce daně v daném případě (jak v průběhu daňové kontroly, tak v odvolacím řízení) zpochybnil průkaznost, úplnost a věrohodnost dokladů předložených žalobcem, nelze dovozovat, že by správce daně byl povinen skutkový stav dále zjišťovat, jak namítá žalobce. V daném případě to byl žalobce, kdo neprokázal, že došlo k přijetí zdanitelných plnění tak, jak tvrdil.

Namítá-li žalobce, že pokud jeho dodavatelé nepřiznali a neodvedli daň, nelze z této skutečnosti dovozovat závěr o neunesení jeho důkazního břemena, a dále že nebyla zkoumána motivace výpovědi dodavatelů žalobce, které byly podle žalobce účelové, tak k tomu zdejší soud uvádí, že uvedené skutečnosti nebyly bez dalšího jediným důvodem pochybností správce daně, jak ostatně vyplývá ze shora uvedeného shrnutí skutkových zjištění. Ke skutečnostem zjištěným v rámci dožádání přispěly i nesrovnalosti v žalobcem dodatečně doložených důkazních prostředcích, na které poukázal správce daně. Žalobce jako daňový subjekt musí být připraven v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015 č.j. 3 Afs 163/2015-63).

Pokud jde o námitku, že správní orgány žalobci vyloučily nárok na odpočet DPH na vstupu u pořízeného zboží, avšak uskutečněná zdanitelná plnění s DPH na výstupu ponechaly, zdejší soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2013, č.j. 9 Afs 34/2012-40, z něhož vyplývá, že prokázání uskutečnění zdanitelného plnění na vstupu a na výstupu je vždy předmětem samostatného posuzování a podstatné je, zda byly prokázány zákonné předpoklady pro jejich uznání. Navíc v posuzované věci s ohledem na výše uvedené bylo zpochybněno, že žalobce deklarovaná zdanitelná plnění vůbec přijal, a tudíž nemůže nyní s úspěchem tvrdit, že právě tato plnění použil pro realizaci dalších plnění v rámci své ekonomické činnosti. Naopak vazba tvrzených dodávek ve vztahu k jeho ekonomické činnosti byla správcem daně dostatečně zpochybněna.

Co se týká námitky, že v daném případě měla být daň stanovena podle pomůcek, tak k tomu zdejší soud uvádí, že v projednávané věci bylo podstatné, zda žalobce prokázal nárok na odpočet daně, čili skutečnost, zda přijal plnění od svých dodavatelů v deklarovaném rozsahu. Pokud žalobce nárok na odpočet neprokázal, čili nebylo vůbec prokázáno, že by se deklarované transakce měly vůbec uskutečnit,

nebylo důvodu přistoupit k aplikaci institutu stanovení daně podle pomůcek, který je namísto ve zcela jiných situacích, kdy je potřeba náhradním způsobem kvalifikovaně odhadnout základ daně a daň, aby se jím vypočítané částky co nejvíce blížily skutečné realitě příjmů a výdajů daňového subjektu a zachytily tak ekonomickou realitu daňového subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 2 Afs 207/2005-55, č. 1472/2008 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě ale nebylo důvodu, aby správce daně pomocí pomůcek odhadoval daň na vstupu u plnění, když jejich uskutečnění nebylo vůbec prokázáno; nebylo tedy co odhadovat.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. října 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu